

пръсти към външната врата, обръщайки се при всяка стъпка. Отвори полекичка вратата, отново се услуша, затвори внимателно и вече без страх пое към дървените стъпала.

Още от прага блясъка и жегата на летния ден го потопиха цял. Той прижумя, леко замаян. После очите и тялото му се отпуснаха, свикнали вече с това първо премаляване, което се превръщаше веднага в приятна възбуда. Напреде, чак до хоризонта, лежеше полето, напечено от слънцето и нашарено с големи неправилни петна: тъмно-жълти пожънати нивя, дето стояха тук-там неприбрани още кръстци, сиви, като че напрашени бостани, с високи пъдарници между натъркаляните, лъскави дини, зелени ивици от буйна царевица.

• Един бял път режеше полето на две, отиваше към моста и после се губеше отвъд него. Сух мириз на пръст и слама, и лениво църкане на жътварчета идеше от тая страна. От другата — беше Тунджа. На едно пространство около километър тя тихичко се плакнеше там скрита от гъсти, големи върби, изкривени и надвесени над самата вода. На отсамния бряг, отдалечени една от друга, се редяха две големи